

»Viš ga!« Na glas je vzkliknila, ko ga je zagledala ne daleč pod hrastom, zavitega v strgano ponjavo, ki jim je bila za streho pod kostanjem.

»Spi. Le počakaj,« mu je zopet grozila. »Prav tiho se ti priplazim, te zbudim in potem ti jih napovem!«

Šla je po prstih proti hrastu, večkrat obstala in spet rahlo šumela po travi dalje.

Sedaj je bila pri njem.

»Kako se mi je zamotal! Brenclji so ga klali. Zato menda.«

Pripognila se je, prijela za ponjavo in mu jo potegnila z glave.

»Kristus pomagaj!« je zakričala, da je zaječalo po vsem drevju. Mož je bil bled kot stena. Na obeh zapestjih mu je zevala rana v strjeni krvi.

Žena se je vrgla na mrtvega moža, si okrvavila roke in kolena, planila kvišku in kot blazna drvela k barakam.

Vsi »državljanji« so privreli pod hrast in obstopili truplo. Ženske so jokale; tudi možje so skrili kletev in kvanto. Samo tisti suhljač je mračno ponovil: »Saj sem rekel, da ne bo za med nas. Zato se je poslovil.«

FRAN ELLER

IZ CIKLA KOROŠKIH PESMI

MATI

Zapúščen grob je tvoj
v daljini zemlje tuje ...
nad njim le svod neba domuje
in Bog le nad teboj,
o moja mati!
V slovo, ko šla si mi odtod,
nič drugega ti mogel nisem dati,
le tri prgišča tuje zemlje té.

In krenil proč z gomile sem težké
med vrvež ulični na temno pot,
ves mračen, ves ubožen
in komaj zmožen
le ene svetle sinove solzé. —

Pod Jepo pojdem in visoko v Rute...
 tam tvoje babice stoji
 prastari mirni dom.
 Čez mehke trate, z jagelci posute,
 vedril, v jasninah tonil bom
 in vem: ki ljúbila si te strmí,
 z menoj boš tudi ti.
 V dolí pokojne gledala,
 v besede bova sinje se zapredala
 in morda skrivnega še kaj
 mi sporočíš v kramljanja sreči zlati,
 kar čulo ni uho nekda, j,
 umelo ni razbrati
 v bučanju mest otrplo mi srcé.
 Ah, saj od tebe le imam,
 da mi tišine govoré,
 da kadar sred stvari sem kakor sam,
 o njih mi v prsih strune zazvene.

Pred nama v plimi večnih zarij
 z Osojščice bo do Višarij
 pribliskal novi dan,
 na dnu meglà se tajala
 in skóznjo jézerna ravan
 ko drage bisernice živa stran
 z modrinami se bo napajala
 in tam od meje pri Dobravi
 v naročaj sestri Dravi
 hitela verno séstrica bo Zila:
 tam si nosila, dete me vodila.

Vse vniz med brdi pa — o sen
 minulih časov, níkdar več kaljèn —,
 kjer cerkvice cveto, po hribih rasejo,
 krog vaških lip se črede hišic pasejo,
 v žarenju žit, v molčanju senokóš
 ko prvi raj odpiral,
 kar seže vid, se bode razprostiral
 pod našim nebom najin rodni Rož.

DOMOVINA

Koroška, nisi več mi domovina,
le venec ljubih brd si še in planj,
le šopek za spomin, ki nagelj vanj
povit je med zelenje rožmarina.

Saj nimaš niti praga več za sina,
da k tebi najde ko čebela v panj,
sovražiš tihe zarje mojih sanj
in veseli te moja bolečina. —

Zakaj na stari grudi nisem kmet?
Oral bi in sejal, da obrodi mi,
in sirek žel in hedo kot moj ded.

In kljuboval bi vojski in uimi,
pa če bi v vés prišél kdo na posvet,
mu vzdal naš večnolepi: Bog te sprimi.

NEPLODNA PESEM

Neplodna res, je res kakor breztalna
ta moja pesem, solza iz očesa,
in kot je prišla, spet se brez slovesa
zgubi ko v sipkem produ kaplja kalna.

Čemu drhteča še beseda, žalna —
krvnik je čas in gluha so nebesa,
in kaj bi njim, ki sámi pod izesa
krivé se lok, nje borba kljubovalna?

O nisem pesmi sebi pel za hvalo
in mar mi ni, bo li, kar moje duše
v nji trepeta, živelo ali palo.

Pa naj ta volčji glad, ki zemljo rodno
nam trga kos na kos do zadnje ruše,
pogoltne ž njo še pesmi bol neplodno.